

M'adreço a vosaltres per intentar contribuir a la tasca que realitzeu amb uns poemes que vaig escriure vers la Primavera de 1978 a Arbúcies, i que més tard vaig recollir sota el títol de *Setze Poemes inconnexos*.

El contingut del recull del que ara en veureu una mostra, se centra en una visió anecdòtica de la vida quotidiana en un poble i a la ciutat (en un doble vessant local-universal), i desprèn un rosari d'inquietuds i vivències que com a estiuejant he anat sentint molt a prop en el temps que he passat amb vosaltres.

Alhora de fer presents els meus poemes a la vostra publicació m'ha invaït però, un temor a caure en la impertinència que suposa el contar-vos coses que vosaltres viviu sens dubte més intensament que jo, en el vostre tarannà diari.

Voldria doncs que el que escric ho compreguèssiu com a recull de pinzellades, sensacions, pensaments fragmentaris que se situen al vostre voltant sense cap mena d'intencionalitat ni crítica. Si el meu treball es entès d'aquesta manera restaré amb la seguretat d'haver estat entès, per una vegada. Si els poemes són del vostre grat potser aquestes paraules caiguin a l'oblid, i solament resti la satisfacció del treball ben fet...

Tanmateix, la vida seguirà, altre cop, com sempre...

JULIA GUILLAMON I MOTA

POEMA

Reies, passava el temps, i tu reies.

(Potser savies que mai no podríem beure'ns tot d'un glop el temps passat)

Reies. I ens aixoplugàvem de nits a l'esguard de la multitud

indiferent, que dia a dia apreníem a estimar,

en silenci, pels grisos carrers de la nostra incertesa.

Jo et mirava, i el pit clar s'abocava pel damunt de la camisa blava.

Somreies, sí, però altrament tenies també por,

por de l'oblit, por de la por

(algun dia destruïrem la por).

Algun dia cercarem a l'infinit la llum que mai no haurà de perdre's,

malgrat se'ns emportarà i no esperarà a que ens poguem mirar per darrera vegada.

Mentre, tu riuràs; car saps que el mar i el sol són per sempre,

i els mots són com el vent que ve i marxa.

I et refregaves les cuixes mentre, impotents, reiem....

HI HA VERTADERA COL.LABORACIÓ?

Llegint el que deia el company Jordi Planes en el número quatre de Perxada "... hi ha entitats en les quals la gent hi treballa desinteressadament" m'ha vingut a la memòria el que actualment està succeint a la "Cooperativa Local De La Vivenda D'Arbúcies". Malgrat els problemes que hi ha hagut amb l'empresa Constructora, un grup de nois s'han posat el front de quaranta-set famílies i han tirat l'obra endavant ja que "Ediconsal" l'havia abandonada. Ben segur que no hi han escatimat esforços de cap mena, perquè em consta que han passat setmanes en les que s'han reunit per solventar problemes econòmics o per veure l'advocat, fins i tot amb el batlle d'Arbúcies han anat a parlar amb el governador de la província.

Doncs jo voldria des d'ací, que tots els Arbuciencs que nomès han fet que crítica destructiva, abans d'obrir la boca pensessin un xic més si han col.laborat prou, tant sigui en aquesta entitat com en qualsevol d'altra.

Desitjaria que aquestes ratlles servissin per donar ànims a totes les persones que dintre seu tenen quelcom per donar als altres sense cap tipus d'interès.

DOLORS